

“...От теб прочее зависи добре да изиграеш отредената ти роля,
но друг прави подбора...” Епиктет
(философско есе)

Тонита Анастасова - IX а клас

Вселената - онази шир, в която ние сме пращинки. Онази безкрайност, в която ние хората се изгубваме, но въпреки това без нас тя не би могла да съществува. Вселената, която едновременно е абсолютна подреденост и непреодолим хаос, която често е разбираана като жив организъм, който има свой собствен живот. Доста често ние хората сме склонни да вярваме, че тя върви по своя път и ние по никакъв начин не бихме могли да ѝ въздействаме.

Древногръцкия философ Епиктет казва: „... Помни, че си актьор в пиеса, която се определя от драматурга; ако иска пиесата да бъде кратка – е кратка, ако е дълга – е дълга. Ако иска да играеш бедняк – и тази роля изиграй талантливо; по същия начин играй, ако ще бъдеш сакат, началник, плебей. От теб прочее зависи добре да изиграеш отредената ти роля, но друг прави подбора...”. Възгледът на Епиктет би могъл да бъде разгледан по много различни начини от различните хора със собствените им гледни точки и морални ценности. Вселената понякога действа странно и си мислим, че е срещу нас. Каквото и да правим имаме чувството, че нищо не можем да променим, защото това е нашата “съдба”. Действителността обаче е съвсем различна. Всеки човек може да промени съдбата си, защото ние сме тези които я изграждаме, за това и ние сме тези, които можем да я променим. Твърдението на Епиктет, че сме актьори в пиеса, която се определя от драматурга е съвсем далеч от самата истина, защото всъщност ние сме както актьорите, така и драматурга в нашата собствена пиеса наречена “Живот”. От нашите решения зависи как ще продължи тази пиеса, крайт може да е или трагичен, или щастлив. Всички хора и събития, с които се сблъскваме в нашия живот са изпратени или като подарък, или като наказание. Зависи ние как ще се отнесем към тях. Човекът е инстинктивно същество, което първосигнално би се предало и би обвинило Вселената, че не е на негова страна. Склонен е да обвини и съдбата, че го е наказала. Обикновено такъв тип хора грешат в преценката си за

света и съдбата. В природата на човек балансирано са разпределени доброто и злото. Всичко зависи от това, кое индивида ще избере да покаже наяве. Казано е, че човек каквото сам си направи, никой друг не може да му го причини, защото ние самите проектираме живота си такъв, какъвто искаме да е с всички наши решения и действия.

Човек е склонен да се сърди на съдбата, или на Вселената, за това, което му се случва. В такъв момент човек проявява слабост на духа и волята. Важно е да отворим очите си и да прозрем, че самите ние сме причината за всичко, което ни се случва. Ние сме тези, които можем да променим вселенския си път и съдбата, защото ние носим свободата на волята в себе си.